

การใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Using Conversational Technique to Improve Matthayomsuksa 5 Students' English Speaking Ability

กนกชญา หารงชัย¹

Kanokchaya Hanthongchai¹

Received: 3 เมษายน 2565 Revised: 23 พฤษภาคม 2565 Accepted: 7 มิถุนายน 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดย การใช้เทคนิคการสอนบทสนทนามาก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อการสอนการพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 35 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม แบบแผนการวิจัยใช้ การวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 12 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ดำเนินการวิจัย ใช้เวลา 8 สัปดาห์ 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมเป็น 24 ชั่วโมง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าร้อยละ (%) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบทีแบบกลุ่มเดียว และการทดสอบทีแบบไม่อิสระ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็น 28.63 หรือร้อยละ 47.72 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็น 44.68 คะแนน หรือร้อยละ

¹ อาจารย์ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ; Lecturer, Triam Udom Suksa School of The Northeast, Thailand; e-mail: kanokchaya0040@gmail.com

74.90 นักเรียนมีความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา อยู่ในระดับสูง

คำสำคัญ: เทคนิคการสอนบทสนทนา, แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ, แบบวัดเจตคติ

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and compare students' English speaking ability before and after being taught using conversational technique and to study the students' attitude towards teaching English speaking using conversational technique.

The sample consisted of 35 Matthayomsuksa 5 students at Triamudomsuksa School of the Northeast, Sakon Nakhon Secondary Educational Service Area Office 23 in the first semester of the 2020 academic year obtained by cluster random sampling. The research design was a one group pretest-posttest design. The research instruments were 12 lesson plans, an English speaking ability test and an attitude questionnaire. The experiment lasted 8 weeks, 3 hours a week, 24 hours for all. Mean, percentage, standard deviation, one sample t-test and t-test for dependent samples were used for data analysis. The findings of this research were as follows:

1. The students' pretest and posttest mean scores on English speaking ability were 28.63 or 47.72 % and 44.68 or 74.90 % respectively. The students' posttest mean score was higher than the criterion of 70 percent and higher than that of the pretest.

2. The students' attitude towards teaching English speaking using conversational technique was at a high level.

KEYWORDS: Conversational technique, English speaking ability test, An attitude questionnaire

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยได้เป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ตั้งแต่ปี พุทธศักราช 2558 ซึ่ง กลุ่มคนในประเทศอาเซียนมีความแตกต่างกันในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา ภาษาและวัฒนธรรม มีการแข่งขันกันทาง การศึกษา เศรษฐกิจและอื่น ๆ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากที่คนไทยจะได้เรียนรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับ ประเทศเพื่อนบ้าน คนไทยจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมด้านการศึกษา เนื่องจากการศึกษาเป็นรากฐานของการ พัฒนาในทุก ๆ ด้าน การเตรียมความพร้อมของการศึกษาของไทยจะทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา (Education Hub) มีการเตรียมความพร้อมในด้านความคิด คือ แผนการศึกษาแห่งชาติ ที่มุ่งสร้าง ความตระหนักรู้ ของคนไทยในการจัดการศึกษา เพื่อสร้างคนไทยให้เป็นคนของประชาคมอาเซียน พัฒนาศักยภาพ ให้พร้อมใน การอยู่ร่วมกันและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้าน การศึกษา โดยมีความร่วมมือกันใน 3 ด้าน คือ ด้าน การพัฒนาคุณภาพการศึกษา ด้านการ ขยายโอกาสทางการศึกษา ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริการและ การจัดการศึกษา การส่งเสริมการเรียนรู้การสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อพัฒนาการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ใน ประชาคมอาเซียน นักเรียนต้องเป็นบุคคลที่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารได้ (กรม วิชาการ, 2553: 11) โดยการใช้หนังสือและตำราเรียน และสื่อที่เป็นภาษาต่างประเทศในการ จัดการเรียนการสอน เพื่อให้คนไทยสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้มีการร่วมมือกับภาคเอกชนในการรับอาสาสมัครเข้ามาสอนภาษาต่างประเทศ รวมถึง วัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ เพื่อการอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจกันของประเทศในประชาคม อาเซียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) ดังนั้นในการที่จะเข้าใจกันได้จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็น สื่อกลางในการสื่อสารในประชาคมอาเซียน

กล่าวโดยสรุปว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างมากต่อมนุษยชาติในภูมิภาคอาเซียนนี้ และทั่วโลก ในการเรียนการสอนภาษานั้นจะต้องเรียนทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การพูดเป็นส่วน หนึ่งของการสื่อสารที่เข้าใจง่ายที่สุดของมนุษย์ เป็นกระบวนการ สื่อสารการสร้างความหมายของประโยค ซึ่งเกี่ยวกับการรับและส่งข้อมูล ดังที่ บราวน์ (Brown, 1994) เบิร์นส์และจอยซ์ (Burns & Joyce, 1997) ได้กล่าวว่า การพูด เป็นทักษะทางภาษาที่ถูกใช้ มากเป็นอันดับ 2 รองจากการฟังดังนี้ การฟัง 45% การพูด 30% การอ่าน 16% และ การเขียน 9% นอกจากนี้ เฟย์เทิน (Feyten, 1991: 173-180) กล่าวว่า โดยทั่วไปนักเรียนต้องให้ความสำคัญ กับทุกทักษะการเรียนรู้ สำหรับการฟังนักเรียนมีช่องทางหลากหลายในการฝึก เช่น จากทีวี เกม โซว การ์ตูน เพลง สถานีวิทยุต่าง ๆ ที่จัดรายการเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนทักษะการอ่านนักเรียนมี

โอกาสฝึกกับตำรา หนังสือต่าง ๆ เช่น เฟสบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์(Twitter) อีเมล(E-mail) และเว็บไซต์ต่าง ๆ แต่ในการพูดนักเรียนไทยมีโอกาสน้อยที่จะได้ใช้ทักษะการพูดนอกห้องเรียน หรือสนทนากับเจ้าของภาษาโดยตรง ดังนั้นทุกสถาบันการศึกษาจึงได้บรรจุหลักสูตรการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อเป็น แนวทางให้ผู้เรียนได้พูดสนทนาเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ดังที่กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนทุกคนคาดหวังที่จะได้เรียน ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1) นอกจากนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระบุว่าภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐาน ด้านความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ดังที่นู่นและแลมบ์ (Nunan & Lamb, 1996: 9-16) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียน จำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษ อย่างเป็นระบบ โดยนำความรู้ทางด้านคำศัพท์ และหลักภาษาไปใช้ในทักษะการฟัง การพูด การ อ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน มีความสำคัญเท่า ๆ กันที่จะต้องได้รับการ พัฒนาให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่าง เหมาะสมกับสถานการณ์จริงต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญในระหว่างการติดต่อสื่อสาร

ในการสอนทักษะการพูด เฮดจ์ (Hedge, 2008: 1) กล่าวว่า การสอนพูดภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนต้องเน้น ให้ความสำคัญต่อการออกเสียงคำศัพท์ ความถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา รวมทั้งการสอนส่วนต่าง ๆ ให้นักเรียน เข้าใจ เช่น การจำ การออกเสียงภาษาอังกฤษให้ได้ ไกล่เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด การผันคำให้เหมาะกับ กาลเวลา เพื่อสื่อความหมายให้ได้ เข้าใจ รวมทั้งครูต้องจัดสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงใน ชีวิตประจำวัน แต่การ จัดการเรียนการสอนของไทยยังไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ เท่าที่ควร อันเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ตัวครูผู้สอนเอง ผู้เรียน และสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ (2556: 124) กล่าวว่า แม้ว่าการพูดจะมีความสำคัญในการเรียน ภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ก็สอนการพูดโดยให้นักเรียนฝึกพูดแบบท่องจำ อย่างไรก็ตามกระแส โลกในปัจจุบัน ต้องการให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดเพื่อสื่อสาร เพื่อการแสดงออกได้ อย่างเหมาะสมในบริบททางสังคม ภาษาและวัฒนธรรม แต่ทักษะการพูดเป็นทักษะ ที่ต้องอาศัย การฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการใช้ แต่ผู้เรียนมีโอกาสน้อยในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน และ การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ผู้เรียนจึงมีข้อจำกัดอย่างมากในการพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษ

จากรายงานผลการการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตำบลหนองหลวง อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ เปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จนถึง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าคะแนนเฉลี่ยในตัวชี้วัดด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียนกำหนด (ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา, 2563) จากปัญหาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทสนทนามีความสำคัญ ต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อมูลต่างและเอกสารเกี่ยวกับการสอนพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษ รวมทั้งศึกษางานวิจัยพบว่าการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยการสนทนาบทสนทนา เป็นวิธีการเรียนรู้ที่สามารถ พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีวิธีหนึ่ง ดังที่ บราวน์ และ ยูล (Brown & Yule, 1983: 6) ได้กล่าวว่า การสนทนาเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญซึ่งการสนทนาหมายถึง การคุยกันตั้งแต่สองบุคคลขึ้นไป การทำให้ผู้ฟังและผู้พูดเกิดความคุ้นเคยกัน การสนทนาเป็นการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ความสามารถทางภาษา มักจะรู้ตัวเองจากข้อมูลที่ถูกป้อนเข้าทั้งหมด ทั้งความสามารถทางภาษาและ ภาษาที่สื่อออกมาจากความรู้ ประกอบกับแซ็คส์ เชกลอฟ และเจฟเฟอร์สัน (Sacks, Schegloff & Jefferson, 1978: 7-57) ได้กล่าวว่า โครงสร้างของบทสนทนาประกอบด้วย 1) โครงสร้าง ทั่วไปของการสนทนา (Basic structures of conversation) 1.1) การผลัดกันพูด (Turn-taking) ในการสนทนานั้น จะต้องเป็นผู้พูด (A) แล้วก็จะหยุดและมีอีกคนที่เป็นผู้ร่วมสนทนา (B) ก็จะเริ่มพูดแล้วหยุดหลังจากนั้น (A) พูดแล้วหยุด จะเป็นไปในแบบ A-B-A-B-A-B สลับกันไป 1.2) การโต้ตอบและการผลัดกันพูด (Adjacency pairs) ผู้พูดผลัดกันพูด เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกัน และมีเนื้อหาต่อเนื่องกัน เช่น ถาม-ตอบ คำร้องขอ การตอบรับคำเชิญ เป็นต้น 2) ลำดับขั้นตอนของการสนทนา (Steps of conversation) 2.1) การเปิดการสนทนา (Opening) เป็นการเริ่มต้นสนทนาที่ ผู้ร่วมสนทนาจะทำการทักทายซึ่งกันและกัน ซึ่งก็คือการผลัดกันพูดจะเกิดการพูดคู่กัน หรือมีเช่นนั้นก็จะเริ่มด้วยการ เรียกชื่อหรือขานรับ หลังจากนั้นจึงจะเริ่มพูดในสิ่งที่ตนเองต้องการพูด เช่น คำทักทาย A : Hello. How are you? B: Hello. I am fine. How are you? 2.2) การปิดการสนทนา (Closing) การปิดสนทนาต้องอาศัยคำพูดที่ละมุนละม่อม โดยบุคคลใดคนหนึ่งที่กำลังสนทนาอยู่เพื่อเป็นการจบการสนทนา 3) การพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด (Dispreferred) และการแก้ไข (Repair) 3.1) การพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด (Dispreferred) คือ คำพูดได้ตอบที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบปกติหรือตามความคาดหวังของผู้พูด กล่าวคือผู้พูดผลัดกันพูดได้ตอบซ้ำลง เต็มไปด้วย

ความลังเล หรือพูดข้อความที่ขัดขึ้น เช่น พูดขอใจแทนคำตอบรับ เมื่อผู้พูดผลิตแรกพูดเชื้อเชิญ หรือพูดให้คำแนะนำ 3.2) การแก้ไข (Repair) หมายถึง การตรวจสอบและแก้ไขข้อความที่ได้ยิน นอกจากนี้ดอร์นีย์และเธเรลล์ (Dornyei & Thurrell, 1992: 3-5) ได้กล่าวถึงเทคนิคการสอนบทสนทนา ซึ่งประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 การเปิดบทสนทนา (Openings) เป็นการเริ่มต้นการสนทนา ขั้นที่ 2 การ ผลัดกันพูด (Turn-taking) การสลับกันพูดของคู่สนทนา ระบุบทบาทมารยาทในการผลัดกันพูด เช่น การใช้ภาษากาย (Body languages) การใช้สายตาสื่อความหมาย (Eyes-contact) ในขณะที่พูดกับคู่สนทนา ขั้นที่ 3 การขัดจังหวะการพูด (Interrupting) ขั้นที่ 4 การพูดโต้ตอบของคู่สนทนา (Adjacency pairs) การใช้คำโต้ตอบการสนทนา เช่น การถามคำถาม การเชื้อเชิญ การขอร้อง การขอโทษ ขั้นที่ 5 รูปแบบการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversational routines) การพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวันให้เป็นธรรมชาติใกล้เคียงสำเนียงของเจ้าของภาษา ขั้นที่ 6 การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (Topic shift) การใช้คำพูดเมื่อต้องการจะเปลี่ยนหัวข้อเรื่องที่จะสนทนา เช่น Oh! by the way, That reminds me..., I just thought of something..., Oh, while I remember... ขั้นที่ 7 การปิดบทสนทนา (Closings) การพูดเพื่อต้องการปิดบทสนทนา เช่น Well, that's all, See you again, Have a nice day, I will see you soon, It was nice talking to you.

ในการใช้บทสนทนาได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill, 1987: 45) พร้อมด้วยแซ็กส์ เชกลอฟ และเจฟเฟอร์สัน (Sacks, Schegloff & Jefferson, 1960: 695-735) ได้กล่าวว่า เทคนิคการสอนพูดบทสนทนาที่สำคัญ ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 คู่วัจนกรรม (Adjacency pairs) หมายถึง การใช้คำพูดในการถามคำถาม การเชื้อเชิญ การขอร้อง การขอโทษ การชมเชย ซึ่งในการตอบคำถามต้องมีความเกี่ยวข้องกับส่วน แรกได้กล่าวไว้ เป็นการแสดงการโต้ตอบคู่สนทนา ขั้นที่ 2 การเปลี่ยนผลัดกันพูด (Turn-taking) หมายถึง การสลับ บทสนทนากันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เมื่อผู้พูดคนหนึ่งพูดขึ้น ผู้ร่วมสนทนาที่เหลือจะเปลี่ยนหน้าที่เป็นผู้ฟัง และสลับบทบาทเป็นผู้พูดต่อไปเมื่อมีการส่งผลัดกันพูด ขั้นที่ 3 การปรับแก้ (Repairs) หมายถึง เป็นการพูดสนทนาเพื่อ แก้ไขข้อผิดพลาดของการสนทนา เช่น พูดไม่ชัด พูดเร็วเกินไป พูดผิด การปรับแก้มีรูปแบบอยู่ 4 รูปแบบ ตาม แนวคิดของ ฮัทช์บี และวูฟฟิทท์ (Hutchby & Wooffitte, 1998: 72) ได้เสนอไว้ว่าการแก้ไขการพูดบทสนทนาที่พูด ผิดพลาดนั้นมีแนวทางการแก้ไขดังนี้ 1) แก้ไขด้วยตนเอง 2) คนหนึ่งคนใดในวงสนทนาช่วยแก้ไข 3) คู่สนทนาช่วย แก้ไข และ 4) คนอื่นพูดแล้วมีอีกคนปรับแก้ และขั้นที่ 4 การปิดการสนทนา เมื่อผู้พูดคนใดคนหนึ่งต้องการยุติการสนทนา ซึ่งแมคเคนซี (Mackenzie, 1998: 26) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทสนทนา เป็นการสอนที่มีมานานแล้ว โดยครูอาจจะให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ ฝึกพูดเป็นกลุ่ม แต่

นักเรียนยังไม่สามารถพูดโต้ตอบสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจจะมีหลายสาเหตุด้วยกัน เช่น ครูไม่มีความรู้โดยตรงในการสอนเรื่อง นั้น ๆ ครูไม่เข้าใจในการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทสนทนา หรือครูไม่รู้จักวิธีการที่หลากหลายในการจัดกิจกรรม การสอนพูดภาษาอังกฤษ เช่น การจัดกิจกรรมคู่ (Pair work) การจัดกิจกรรมกลุ่ม (Group work) เป็นต้น

จากทฤษฎีและการศึกษาเกี่ยวกับการใช้บทสนทนาในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน มีนักวิจัยเช่น ราตรี แพงสาร (2556) ได้ทำการวิจัย โดยศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ตำบลบ้านโพธิ์ อำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย ที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนามาก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนเฉลี่ยร้อยละ 43.53 และหลังเรียน เฉลี่ยร้อยละ 73.90 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างดี

นอกจากนี้จิราวดี ทองประศรี (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดทดสอบการพูดสนทนาภาษาอังกฤษ โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการพูดสนทนาภาษาอังกฤษดีขึ้น ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น โดยการใช้สื่อผสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้สื่อผสมในการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการใช้บทสนทนาในการสอนพูดภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดของนักเรียน

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา เป็น วิธีการเรียนรู้วิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตำบลหนองหลวง อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ได้ และต้องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5/11 โดยการใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา จากทฤษฎีต่าง ๆ และงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาก่อนหน้านี้ บทสนทนามีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์กิจกรรมต่าง ๆ ที่

จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จในการปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน รวมทั้งหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษล้วนแล้วแต่ประกอบไปด้วยบทสนทนาประจำบท ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำบทสนทนานั้น ๆ มาช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงขั้นตอนในการพูดสนทนา

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำเอาเทคนิคการสอนบทสนทนาของกแซ็คส์ เชกลอฟ และเจฟเฟอร์สัน (Sacks Schegloff & Jefferson, 1960: 695-735) ผสมผสานแนวคิดของดอร์นีย์ และเธอเรลล์ (Dornyei & Thurrell, 1992: 3-5) และแนวคิดการแก้ไขข้อผิดพลาดในการพูดสนทนาของฮัทชี และวูฟฟิทท์ (Hutchby & Wooffite, 1998: 72) ที่กล่าวไว้ในข้างต้น มาสังเคราะห์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมเป็นคู่ เป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและทัศนคติ รวมไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ดังนั้นผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาจะพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ และนักเรียนจะมีเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคดังกล่าวอยู่ในระดับใด ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อครูภาษาอังกฤษในการพัฒนาความสามารถในการพูดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 21 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 687 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/11 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 จำนวน 35 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2 เจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาหลักสูตรการเรียนรู้อาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน Focus 2 ผู้แต่งคือ ดร. กัณชลิดา จงอุตสาส์และคณะ สำนักพิมพ์บริษัทไทยวัฒนาพานิชย์ (ทวพ.) ที่ทางโรงเรียนใช้เป็นแบบเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2564 และสื่อต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 แล้วนำมาจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง ซึ่งมีหัวข้อดังนี้ 1) Personality 2) Showing interest 3) Invention 4) Telling a story 5) The arts 6) Describing a photo 7) Living 8) Making suggestions 9) School 10) Giving an opinion 11) Working Life 12) Giving advice

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้จะใช้วิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 12 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 24 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย 3 ประเภท ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา มีจำนวน 8 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 24 ชั่วโมง ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบ แก้ไข ทดลองใช้ และปรับปรุงแล้ว มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 ทุกแผน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ตอน ๆ ละ 20 คะแนน รวมเป็น 60 คะแนน มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและจุดประสงค์ (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ

3. แบบวัดเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา จำนวน 20 ข้อ 5 ระดับความคิดเห็น โดยใช้การวัดตามวิธีของลิเคิร์ต (Linkert Scale) มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ จุดประสงค์ (IOC) เท่ากับ 1 ทุกข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การรวบรวมข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง และดำเนินการเก็บ รวบรวม ข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. จัดตารางและระยะเวลาในการทดลอง โดยทดลองสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง

2. จัดปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และวิธีประเมินผล การเรียน

3. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น

4. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้การสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค การสอนบทสนทนา ทั้ง 8 แผน

5. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัด ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

6. วัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ด้วยแบบ วัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

1.2 ร้อยละ (Percentage)

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Samples) และใช้การทดสอบทีแบบกลุ่มเดียวกับเทียบกับเกณฑ์ (One Sample t-test) ผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบจำนวน 3 ตอน ๆละ 20 คะแนน คะแนนเต็ม 60 คะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมินตามแนวคิดของ ออลเลอร์ (Oller, 1979) นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาคะแนนความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอน บทสนทนา ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation)

เลขที่	ก่อนเรียน	ร้อยละ	หลังเรียน	คะแนน	ร้อยละ
	คะแนน			(60 คะแนน)	
	(60 คะแนน)				
1	31	51.67	45		75.00
2	31	51.67	43		72.00
3	25	41.67	42		70.00
4	29	48.33	43		72.00
5	25	41.67	42		70.00
6	20	33.33	42		70.00
7	21	35.00	42		70.00
8	21	35.00	42		70.00
9	24	40.00	43		72.00

10	32	53.33	54	90.00
11	25	41.67	42	70.00
12	42	70.00	56	93.00
13	31	51.67	42	70.00
14	36	60.00	46	77.00
15	25	41.67	42	70.00
16	27	45.00	42	70.00
17	31	51.67	49	81.67
18	26	43.33	40	70.00
19	15	25.00	42	70.00
20	31	51.67	44	73.33
21	38	63.33	53	88.33
22	34	56.67	43	72.00
23	35	58.33	51	85.00
24	24	40.00	42	70.00
25	34	56.67	50	83.33
26	31	51.67	42	70.00
27	25	41.67	42	70.00
28	34	56.67	55	91.67
29	25	41.67	42	70.00
30	28	46.67	42	70.00
31	35	58.33	49	81.67
32	32	53.33	47	78.33
33	25	41.67	43	72.00
34	31	51.67	44	73.33
35	23	38.33	42	70.00
$\bar{(x)}$		28.63		44.86
S.D.		5.71		4.35
%		47.72		74.90

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถด้านการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 28.63 คิด ร้อยละ 47.72 และคะแนน เฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 44.86 คิดเป็นร้อยละ 74.90 และเมื่อทดสอบความต่างของคะแนนเฉลี่ย พบว่า ผลคะแนนความสามารถด้านการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 70 เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย

3. นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของ นักเรียนมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาแปลผล ดังตารางที่

2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	35	28.63	4.35	3.99**
หลังเรียน	35	44.86	5.71	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 35 คน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 28.63 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 44.86 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนน พบว่า คะแนนความสามารถด้านการพูดอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาโดยหา ค่าเฉลี่ย ค่าและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เจตคติ	$(\bar{x})$	S.D.	แปลผล
หลังเรียน	4.47	0.14	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 ภาพรวมของนักเรียนมีเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาอยู่ในระดับสูง

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ สรุปจากการศึกษาและเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 28.63 คิดเป็นร้อยละ 47.72 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 44.86 คิดเป็นร้อยละ 74.90 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า ผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 4.47 อยู่ในระดับดี

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้แยกอภิปรายเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 28.63 คิดเป็นร้อยละ 47.72 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 44.86 คิดเป็นร้อยละ 74.90 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า ผลคะแนน ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้ คือ

ประการแรก วิธีการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้และการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของราตรี แพงสาร (2556) ที่ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ เทคนิคการสอนบทสนทนา โรงเรียนบ้านโพธิ์ อำเภอนิคมพัฒนา จังหวัดหนองคาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา เขต 2

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 18 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีเจตคติต่อการสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดย การใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างดี อีกทั้งงานวิจัยของฮอดดกอน (Hodgdon, 2007: 1-5) ซึ่งได้ศึกษาวิธีการสอนทักษะการสนทนาโดยใช้กลยุทธ์ สิ่งที่มองเห็นด้วยตาเปล่าให้กับเด็กที่มีความผิดปกติทางการ สื่อสารและอารมณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้สูงขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่เสมือนจริง มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เกิดความรู้ความเข้าใจและเจตคติตามต้องการนอกเหนือจากความสนุกสนาน ช่วยเพิ่มพูนความรู้ทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น การใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาสามารถส่งเสริมการเรียนรู้การสอนในเนื้อหาที่ต้องจำคำศัพท์ และเป็นการทำกิจกรรมในลักษณะของการพูดคุย ทำให้ผู้เรียนไม่รู้ว่าตนเองกำลังเรียน นักเรียนเก่งได้โดยให้ความช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มของเขาและในกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น จากที่ห้องเรียนที่มีแต่ความตึงเครียดกลายเป็นห้องเรียนที่ครึกครื้น มีชีวิตชีวามากขึ้น

ประการที่สอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาช่วยพัฒนา ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้น มีขั้นตอน กระบวนการและเป้าหมายในตนเอง และในกลุ่มที่เรียน ทำให้ ห้องเรียนมีแต่บรรยากาศที่น่าเรียน พัฒนาความสัมพันธ์ พัฒนาความสามารถด้านการเรียน อย่างชัดเจน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่ง ดอร์นีย์ และเธอเรลล์ (Dornyei & 1992: 3-5) มีลำดับ ขั้นตอนในการสอนบทสนทนา ซึ่งประกอบด้วย 7 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 การเปิดบทสนทนา (Openings) ขั้นที่ 2 การผลัดกันพูด (Turn-taking) ขั้นที่ 3 การขัดจังหวะการพูด (Interrupting) ขั้นที่ 4 การพูดโต้ตอบของคู่สนทนา (Adjacency pairs) ขั้นที่ 5 รูปแบบการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversational routines) ขั้นที่ 6 การเปลี่ยน หัวข้อสนทนา (Topic shift) ขั้นที่ 7 การปิดบทสนทนา (Closings) เป็นขั้นตอนที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice /Direct activities) โดยครูเป็นผู้นำในการฝึกแบบปล่อยให้ผู้เรียนทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-controlled) แล้วนำเนื้อหา ในขั้นนำเสนอมาฝึกโดยการสนทนา เพื่อฝึกใช้ประโยค โดยครูคัดเลือกบทสนทนา ให้มีความเหมาะสมกับระดับของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ไรแลนเดอร์ (Rylander, 2004: 57) ที่ได้กล่าวว่า การสนทนาในห้องเรียน สามารถลดความตึงเครียดในการเรียนได้ซึ่งในการสนทนาจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและระดับอายุของนักเรียนด้วย ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาจะทำให้

นักเรียนรู้จักขั้นตอนการสนทนา และนอกจากนี้ไฮด์ส (Hinds, 1988) ได้ศึกษาการสนทนาด้วยภาษาไทยเป็นภาษากลางในบทความ “Conversational Interaction in Central Thai” โดยศึกษาการผลัดกันพูด (Turn-taking) การพูดพร้อมกัน (Simultaneous talking) การขัดจังหวะการพูด (Interrupting) และการเปลี่ยนหัวเรื่อง (Topic Shift) การพูด สนทนาทักษะและความรู้ทางภาษาที่แสดงออกในรูปแบบของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตและวัดได้ ดังที่ คราเชน (Krashen, 1992) ได้เสนอแนวทางในการสอนแบบเป็นธรรมชาติ (Natural Approach: NA) โดยได้ทำการแบ่งระดับการพัฒนาภาษาที่สองไว้ 5 ระดับ คือ 1) ช่วงก่อนการผลิตภาษา (Preproduction) หรือ ระยะเงียบ (Silent period) ในขั้นนี้ผู้เรียนภาษาใหม่ต้องใช้เวลาเรียนรู้คำศัพท์และฝึกออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ๆ อาจจะใช้การพยักหน้า หรือส่ายหน้าแทนการตอบ “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” 2) ช่วงเริ่มผลิตภาษา (Early production) ผู้เรียนเริ่มใช้ภาษาสื่อสาร หรือทักษะการพูดเป็นการตอบคำถามสั้น ๆ หรือการสร้างวลีสั้น ๆ ได้แต่อาจจะยังไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3) ช่วงใช้ภาษาได้ (Speech emergence) ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถโต้ตอบด้วยภาษาที่สองได้ด้วยประโยคสั้น ๆ ผู้เรียนมีความเข้าใจมากขึ้น และเริ่มอ่านเริ่มเขียนในภาษาที่สอง 4) ช่วงเริ่มมีความชำนาญและใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว (Intermediate fluency) ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ทั้งทางการพูดและทางการเขียนโดยใช้ประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น และ 5) ช่วงที่มีความสามารถทางการใช้ภาษาสูงสุด (Advanced fluency) ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องมีโอกาสใช้ภาษาได้แบบต่อเนื่องในการพูดภาษาใหม่ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนต้องฝึกได้ใช้ภาษาอย่าง สม่ำเสมอ เพื่อเพิ่มความคล่องและสร้างความมั่นใจให้ตนเอง รวมทั้งเทคนิคการแก้ไขข้อผิดพลาดของการพูดสนทนา ดังที่ ฮัทชบี และวูฟฟิทท์ (Hutchby & Wooffitte, 1998: 72) ได้เสนอไว้ว่าการแก้ไขการพูดสนทนาที่พูดผิดพลาดนั้นมีแนวทางการแก้ไขได้ดังนี้ 1) แก้ไขด้วยตนเอง 2) คนหนึ่งคนใดในวงสนทนาช่วยแก้ไข 3) คู่สนทนาช่วยแก้ไข และ 4) คนอื่นพูดแล้วมีอีกคนปรับแก้ซึ่งการแก้ไขการพูดสนทนาที่พูดผิดนี้ จะทำให้ผู้เรียนรู้ข้อผิดพลาดของตนเองและปรับแก้การพูดสนทนาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

สรุปได้ว่า การสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนามีประโยชน์ต่อทั้งนักเรียนและ ครูผู้สอน กล่าวคือ นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนและพัฒนาตนเองทางการพูดภาษาอังกฤษ ได้ฝึกพูดสนทนาเสมือนจริงในการสนทนา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ฝึกการใช้สำเนียง รู้กติกาการยาทาในการพูดสนทนา นอกจากนี้นักเรียนยังได้ฝึกการคิด แก้ปัญหาได้อย่างอิสระ รวมทั้งได้ฝึกช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนในระหว่างที่มีการฝึกเป็นกลุ่ม ทำให้ครูผู้สอนได้สังเกตเห็นพฤติกรรมของเด็กนักเรียนแต่ละคนสามารถให้การช่วยเหลือเด็กนักเรียนได้เพื่อให้นักเรียนได้ พัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้ต่อไป

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยต่อการสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 4.47 อยู่ในระดับมากที่สุด เหตุผลคือ การสอนบทสนทนา ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจมากขึ้น นักเรียนชอบการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา การได้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาทำให้การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน สามารถพัฒนาได้ นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียนภาษาอังกฤษ การสนทนาเป็นเรื่องที่น่าท้าทายความสามารถของนักเรียน และนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้สูงขึ้น ค้นพบความรู้ด้วย ตนเอง ทำให้เกิดการพูดภาษาอังกฤษที่คล่องแคล่วมากขึ้น มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดมากยิ่งขึ้น นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีจินตนาการ เกิดทักษะในการพูดมากขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง อีกทั้งวิธีการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ช่วยสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ดังที่ คราเชน (Krashen, 1984: 21) กล่าวว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ ภาษาที่สอง เจตคติช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ประโยชน์ โดยที่นักเรียนจำเป็นต้องเข้าใจภาษาและสามารถ นำไปใช้ได้ถูกต้อง นอกจากนี้ ซาวิญนอน (Savignon, 1983: 110) กล่าวว่า เจตคติเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่มี ผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง กล่าวคือ เจตคติของนักเรียนมีผลต่อการเรียนรู้ภาษานั้นเอง จะเห็นได้ว่า เจตคติมี ความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนย่อมมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน เจตคติช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการใช้ภาษา และเจตคติที่ดีสามารถช่วยให้นักเรียนนำการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับพวก เขาไปพัฒนานำไปสู่ความสำเร็จและมีความพยายามที่จะเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาสามารถพัฒนาด้านการพูด ภาษาอังกฤษได้ดี ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน ผู้เรียนได้ฝึกพูดสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ เสมือนจริง ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูด ลดระดับความไม่กล้าพูดไม่กล้าออกเสียงได้ ทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไปได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น และมี

คะแนนอยู่ในระดับดี และเพื่อให้ กิจกรรมการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่า ขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษได้ดี ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรนำการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาไปสอนใน ระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย

1.2 ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา อยู่ในระดับสูง แสดงว่าการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาเป็นวิธีการสอนที่นักเรียนได้ เรียนอย่างสนุกสนาน เกิดความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน ดังกล่าว ดังนั้น ครูควรศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้การสอนพูดภาษาอังกฤษให้มากและหลากหลายและนำไปใช้ในการ จัดการเรียนรู้อย่างจะทำให้ นักเรียนชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.3 การสอนโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา นักเรียนอาจจะยังไม่คุ้นเคยกับขั้นตอนการสอน เหล่านี้ ครูควรให้โอกาสนักเรียนได้ปรับตัวและให้การเสริมแรงกระตุ้นให้นักเรียนกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษ กล้า แสดงออก เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลให้ได้มากขึ้น

1.4 ในขั้นตอนของการทำกิจกรรมการสนทนา ผู้สอนอาจจะใช้เวลาตรวจสอบอย่างชัดเจน เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 ในการจัดกิจกรรมการสอนของครู ควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากขึ้น ครูควรสร้าง ความคุ้นเคยในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษ มีความคล่องแคล่วที่จะพูดได้ตอบ แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ในการพัฒนาความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษต่อไปและผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

2.1 ควรศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนา ในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่กว้างขึ้น เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยตัวแปรที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2553). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้า พาสต์ภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- จิราวดี ทองประศรี. (2560). *การพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อผสมของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1. วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ ศิลปศาสตร์บัณฑิต(ศศ.บ). วิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์. จังหวัดนนทบุรี.*
- ประยงค์ กลั่นฤทธิ์. (2556). *การสอนภาษาอังกฤษ: คู่มือครูสอนภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ราตรี แสงสาร. (2556). *ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนบทสนทนาของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ตำบลบ้านโพธิ์ อำเภอพนมพิสัย จังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.*
- Brown, H. D. (1994). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. White Plains, New York: Longman.
- Brown, G., & Yule, G. (1983). *Discourse analysis*. Cambridge University Press.
- Burns, J. (1978). *Leadership*. New York: Harper & Row.
- Dornyei, Z., & Thurrell, S. (1992). *Conversation and dialogues in action*. Sydney: Prentice Hall.
- Feyten, C. (1991). The power of listening ability an overlooked dimension in language acquisition. *Modern Language Journal*, 75, 173–180.
- Hedge, T. (2008). *Teaching and Learning in Language Classroom*. Oxford: Oxford University.
- Hodgdon, L. (2007). *Language in Business, Language at Work*. Macmillan Education Book. The United Kingdom.
- Hutchby, I. & Wooffite, R. (2008). *Conversation Analysis*. 2nd. Cambridge. Polity press.
- Krashen, S. D. (1987). *Principles and practice in second language acquisition*. New York: Prentice Hall.
- McKenzie, K. B. (2001). *White teachers' perceptions about their students of color and*

- themselves as White educators*. Dissertation Abstracts International, 62(12), 4014.
(AAT No. 3038188) MiddleWeb Listserv Conversation on Study Groups and Teacher
B
- Nunan, D. & Lamb, C. (1996). *The self-directed teacher: managing the learning
process*. New York: Cambridge University.
- Rylander, J. (2004). *Interaction in a Chinese as a foreign language classroom: A
conversation analysis approach [online]*. Available from:
[http://www.hawaii.edu/sls/uhwpsl/23\(1\)/Rylander.pdf](http://www.hawaii.edu/sls/uhwpsl/23(1)/Rylander.pdf). [Accessed April 1st 2012].
- Sacks, H., Schegloff, E.A. & Jefferson, G. (1978). "A simplest systematics for
organization of turn taking for conversation", *In Studies in the Organization of
Conversational Interaction* (Jim Schenkein, ed.), New York, Academic Press, pp. 7–
55.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative competence : theory and classroom practice : text and
content in second language learning*. U.S.A. : Addison-Wesley Publishing Company.
- Underhill, R. G. (1991). Two layers of constructivist curriculum interaction. In E. vol. *Glaserfeld*
(ed.), *Radical constructivist in mathematics education*. Dordrecht, The Netherlands :
Kluwer Academic, 229–248. (Unpublished)